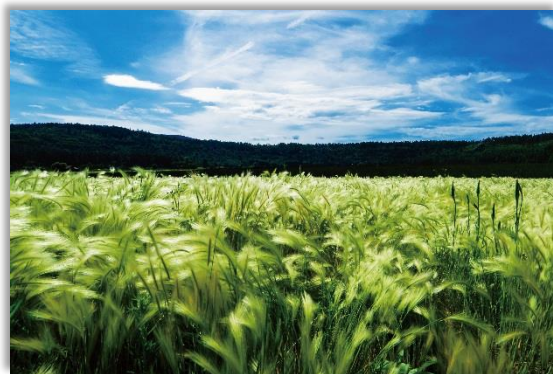

ZÖLD LEGELŐ

Kim Young Sam lelkész prédikációja

Aki az Úrtól erőt kap

Egykor egy testvérem, aki egy kerületi önkormányzat közmű osztályán dolgozott, a következő bizonyágtételt mondta:

„Egyszer a munkahelyemen lévő kazánházban véletlenül a bepillantottam a szennyvízcsatornába, és azt láttam, hogy a szennyvíz tetején ide-oda úszik 10 ezer won papírpénz. Izgatottan körülnéztem, de nem volt ott senki. Bár rettenetesen szennyes volt, én mégis felvettem egy gumikesztyűt és összeszedtem a pénzt. Végül egy hatalmas összeget találtam, összesen 500 ezer wont. Valaki biztos beejtette a toalettbe, úgy kerülhetett a pénz a csatornába. Elég sokan járnak az önkormányzatnál, így nem tudhatom, mikor esett bele a pénz. Elég nehéz lett volna visszaadni a gazdájának. Úgyhogy a barátaimmal együtt egy csomó finomságot vásároltunk a pénzből, a maradékból pedig vettünk egy-két szükséges dolgot.”

Az eset után a testvérnek furcsa szokása lett. Amikor támadt egy kis nehézsége, mindig belenézett a szennygödörbe, hátha újra pénzt talál.

Az Úr azt mondta: „Aki az úrban bízik, soha meg nem szégyenül.”

„Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. Átmenvén a siralom völgyén, forrássá teszik azt. Bizony áldással borítja el korai eső.” (Zsolt. 84,6-7)

Előfordult már Önnel, hogy erőt kapott az Úrtól? Előfordult már Önnel, hogy segítséget kapott az Úrtól?

A Biblia azt mondja, hogy boldog ember az, aki erőt kapott az Úrtól. Nem azt mondta, hogy az a boldog, akinek sok pénze van, aki ügyes, vagy kitűnő ember, hanem az boldog, aki az Úrtól erőt kapott. Sokan azt állítják, hogy hisznek Istenben, de mihelyt egy kis nehézség adódik az életükben, máris kétségbeesnek és elkeserednek. Elméletben azt mondják: 'Isten él, soha nem változik, soha nem hazudik.' – mégis nagyon könnyen megadják magukat egy adott helyzet előtt. Mi lehet ennek az oka? Csak annyi, hogy számukra az Úr nem vált igazi erővé. Amikor az

önkormányzat közmű osztályán dolgozó testvérnek nehézségei támadtak, abba a szennygödörbe nézett, amitől mindenki más undorodik. Aki egyszer már erőt nyert egy szennygödörben, és a későbbiekben sincs más lehetősége, az képes újra egy mocskos szennygödörben keresni a támaszát. Pedig a szennygödör csak egyszer, és véletlenül adott neki pénzt. Nem lehet folyton arra támaszkodni.

Az Úr, akiben hiszünk, tegnap, ma és örökre ugyanaz. Bármikor nézünk az Úrra, neki mindig lesz ereje, és bármikor támaszkodunk rá, neki mindig lesz hatalma. Azt is mondta, hogy 'aki az Úrban bíz, soha meg nem szégyenül.' Nos, ezeket a szavakat csak az képes kimondani, akinek az Úr már erejévé vált.

Az emberekkel való találkozásaim során gyakran beszélgettem olyanokkal, akik egykor nagyon szorgalmasan jártak gyülekezetbe és hittek Istenben, de ma már nem hisznek benne, sőt bálványokat imádnak. Ha az Ő szívükben Isten erő és hatalom lett volna, vajon akkor is elhagyták volna Istent? Ha a szívükben Isten erő és hatalom lett volna, ugyan miért hagyták volna el Őt? Csak azért hagyták el Istent, mert az életükben egyszer sem fordult elő, hogy Istennel találkoztak volna. Így a legapróbb nehézség is képes volt eltávolítani a szívüket Istentől. A Biblia azt mondja:

„Boldog ember az, akinek te vagy erőssége és a te ösvényeid vannak szívében.”

Aki előtt nyitva van az út az Úr felé, annak nem okoz kárt még a korai eső sem, inkább áldást ad. Amennyiben az életünknek Isten az ereje, úgy bármivel találkozunk is, mindig lesz reménységünk, és bizonyságokat nyerhetünk.

Isten Igéjében is volt eledel

Miután beiratkoztam a misszióiskolába, a következő történt velem:

Abban az időben, a misszióiskolában délután fél hatkor volt vacsora. Az órarend szabálya szerint, ha valaki akár csak öt percet is késett, már nem vacsorázhatott. Délelőtt hitoktatás volt, délután pedig személyesen kellett Evangéliumot hirdetnünk. Mikor közeledett a vacsoraideje, az Ige-hirdetés közben gyakran az órára pillantottam, nehogy lekéssem a vacsorát. Saját pénzünk nem volt, mivel az iskolában a hitünket kellett edzeni. Amennyiben a megjelölt vacsoraidejében nem tudtam enni, akkor éhezni kellett. Emiatt az Evangélium

hirdetése közben a szívem gyakran a vacsora felé húzott. Még az is előfordult, hogy félbehagytam az Ige-hirdetést, és elmentem vacsorázni. Ilyenkor a szívem nagyon kellemetlenül érezte magát. 'Te azért jöttél ide, hogy Evangéliumot hirdess. De most mit csinálsz? Nem azért vagy itt, hogy egyél...'

Miközben hasonló kérdések dúltak bennem, Isten egy Igét mutatott nekem:

„Eledelt ad az őt félőknek. Megemlékezik az ő szövetségéről örökké.” (Zsolt. 111, 5)

Én úgy gondoltam: 'Csak akkor ehetek, ha vacsoraidőre odaérek.' De Isten ezt mondta, hogy az őt félő embernek eledelt ad. Ez az Ige megragadta a szívemet. Ám az aznapi beszélgetőtársam annyira figyelmesen hallgatta az Evangéliumot, hogy amikor közeledett a vacsora ideje, a szívemben bonyodalom támadt: 'Hirdessem tovább az Evangéliumot, vagy inkább beszéljem meg vele, hogy holnap találkozunk, most pedig induljak vacsorázni?' Isten a Bibliában egész biztos azt mondta:

„Eledelt ad az őt félőknek.”

De a testem mást gondolt. 'Jó lesz neked, ha nem eszel? Ne vagánykodj, nincs neked hited. Nem kell ilyen különc módon viselkedned. A diáktársaid pontosan betartják az órarend szabályait. Ha megszeged a szabályt, különcnek fogsz tűnni.' Sok hasonló gondolat támadt bennem, emiatt nem tudtam dönteni. De Isten az Igéje felé vezette a szívemet. 'Ha Isten éheztet, akkor éhezni fogok.' Tehát folytattam az Igehirdetést. Este 7 óra után befejeztem a beszélgetést. A gyülekezethez vezető úton találkoztam egy diáktársammal, ő volt a csoportvezetőnk. Akkoriban építettük a Misszió központi épületét. A csoportvezetőtől a következő utasítást kaptam:

„Két másik testvérrel együtt rendezd el a szerszámokat.”

A helyzet tehát tovább romlott: 'Nem is vacsoráztam, annyira éhes vagyok...miért velem csináltatja, miért nem olyannal, aki evett?' Ilyen gondolatok kavargtak bennem. Nagyon erőtlenség voltam, így nem volt könnyű dolgozni. Este 10 óra felé befejeztük a munkát. Teljesen kifáradtam, ezért szerettem volna bemenni a kollégiumba, ám akkor a konyhából egy testvérasszony behívott minket.

„Gyertek ti dolgozó testvérek, egyetek!”

Bementünk a konyhába, az asztal terítve volt tésztával és kenyérrel. A testvérasszonyok nem tudták, hogy csak hárman dolgozunk, azt hitték, hogy ott van az egész csoport, 15 fővel, úgyhogy 15 főre való ennivalót készítettek. 'Isten ilyen módon táplál engem.' Mivel azon az estén nem vacsoráztam, Isten előkészítette számomra az ennivalót. Teljesen jóllaktam, sőt a feleségemnek is vittem belőle. Isten nem csak nekem adott, hanem a feleségem számára is előkészítette a vacsorát. Akkor eszembe jutott az az Ige, amit Park Lelkész Úr bizonyágtételként mondott:

„Amikor Isten cipőt ad, nem csak egyet ad, hanem egy párat.”

Milyen finom volt akkor az a tál tészta! Én azt hittem, hogy ennivaló csak a vacsora idején van, de valójában Isten Igéjében is volt eledel. Azon az estén Isten Igéjét a valóságban is megtapasztalhattam. Még egyszer sem fordult elő, hogy egy tál tésztaért olyan hálás lettem volna Istennek, mint akkor. 'Isten valóban hű, Ő megtartja az ígétét. Azt mondta, hogy az őt félőnek eledelt ad. Valóban ad.' Akkor megszabadultam a vacsorázás kényszerétől, és szabadon tudtam hirdetni az Evangéliumot.

Istennél van erő és hatalom

„Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilenczre. És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a templomba. Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére ő tőlük alamizsnát. Péter pedig mikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk! Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük. Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! És őt jobb kezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. És felszökvén, megállta és jár vala és beméne ő velök a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent. És látá őt az egész nép, hogy jár és dicséri az Istent: És megismerék őt, hogy ő volt az, a ki alamizsnáért ült a templomnak Ékeskapujában; és megtelének csodálkozással és azon való álmélkodással, a mi történt vala ő vele.” (Ap.csel. 3, 1-10)

Amikor a sánta járni kezdett, az emberek úgy néztek Péterre, mintha Péter tette volna. Ezekre az emberekre nézve, Péter azt mondta:

„Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen? Vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy az járjon?”

Péter hite nem önmagából származott, hanem Jézusból. A Jézusból származó erő állította fel ezt a sántát. Amikor Jézus Krisztus ereje Péter által a sántának adatott, a sánta többé már nem volt sánta, nem kellett koldulnia. Ő nem azért ült ott, mert sántán született, hanem azért, mert nem volt erő a lábaiban. Ennek az erőnek ugyanis az Úrtól kellett jönnie. Amikor Péter által az Úr erőt adott neki, többé már nem volt sánta, hanem gyalogló, futó ember lett. Ez az ember, aki Úr erejét kapta, többé nem volt szegény koldus, hiszen amikor az Úr erejével találkozott, boldog emberré vált.

A saját helyzetünk miatt nem kell kétségbe esni

„A kik ő általa hisztek Istenben, a ki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki, hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben.” (Pét. I. 1, 21)

A hit Istenben van, a remény, az erő és a hatalom is Istenben van. Ezért nem szükséges magunkra támaszkodnunk, és a helyzet miatt sem kell kétségbe esnünk. Bármilyen helyzetben vagyunk, ha az Úrtól erőt kapunk, mindenből kiszabadulhatunk. Ha ezt az erőt megkapjuk, semmi nem jelent problémát. Ezért napról napra azért sóvárgom, hogy megkapjam ezt az erőt.